

3. Maksymalna wielkość pomocy, o której mowa w ust. 1, nie może przekroczyć części wartości dwuletnich kosztów pracy nowo zatrudnianych pracowników, odpowiadającej maksymalnej intensywności pomocy określonej dla danego obszaru, zgodnie z § 3 ust. 2 lub 3.

§ 6. 1. Jeżeli koszty kwalifikujące się do objęcia pomocą regionalną w całości lub w części kwalifikują się również do objęcia pomocą z innego tytułu, to dla części wspólnej nakładów można przyjąć intensywność pomocy dla tego tytułu, dla którego jest ona większa.

2. Kwoty pomocy regionalnej otrzymane z kilku źródeł, krajowych lub zagranicznych, podlegają sumowaniu.

3. Pomoc, o której mowa w § 4 ust. 1, może być udzielana wraz z pomocą, o której mowa w § 5 ust. 1, pod warunkiem że łączna intensywność pomocy nie przekroczy maksymalnej intensywności dla danego obszaru.

§ 7. Maksymalną intensywność pomocy regionalnej udzielanej małemu lub średniemu przedsiębiorcy podwyższa się o 15 punktów procentowych w stosunku do maksymalnej intensywności określonej dla poszczególnych obszarów, zgodnie z § 3 ust. 2 lub 3.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

307

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 2001 r.

w sprawie określenia przypadków, w których dofinansowanie przedsiębiorców publicznych uznane będzie za pomoc.

Na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców (Dz. U. Nr 60, poz. 704) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa przypadki stanowiącego pomoc dofinansowania przedsiębiorców publicznych przez organ udzielający pomocy na warunkach odbiegających od normalnych praktyk inwestycyjnych stosowanych przez przedsiębiorców niebędących przedsiębiorcami publicznymi.

§ 2. Przez normalne praktyki inwestycyjne, o których mowa w § 1, rozumie się praktyki inwestycyjne stosowane przez przedsiębiorców, niebędących małymi lub średnimi przedsiębiorcami, przyjmujących przy inwestowaniu długookresową perspektywę w zakresie osiągnięcia zysku.

§ 3. Za pomoc uznaje się dofinansowanie przedsiębiorców publicznych przez organy udzielające pomocy w przypadkach, o których mowa w § 1, w szczególności w formie:

- 1) dotacji, w tym również na pokrywanie strat wynikających z prowadzenia działalności gospodarczej,
- 2) umorzenia należności,
- 3) zrzeczenia się udziału w zyskach,
- 4) zamiany wierzytelności organu udzielającego pomocy na udziały lub akcje w spółce handlowej będącej przedsiębiorcą publicznym,

5) udzielania kredytów, pożyczek, gwarancji lub poręczeń przedsiębiorcom publicznym na warunkach korzystniejszych od oferowanych na rynku,

6) dokapitalizowania przedsiębiorcy publicznego.

§ 4. 1. Kredyt lub pożyczkę, o których mowa w § 3 pkt 5, uznaje się za pomoc, gdy oprocentowanie kredytu lub pożyczki jest korzystniejsze niż oferowane przedsiębiorcy publicznemu na rynku.

2. Za pomoc uznaje się również udzielenie niezabezpieczonego lub niewystarczająco zabezpieczonego kredytu lub pożyczki przedsiębiorcy publicznemu, który nie uzyskałby takiego kredytu lub pożyczki na rynku ze względu na brak zdolności kredytowej.

§ 5. 1. Poręczenia lub gwarancje, o których mowa w § 3 pkt 5, uznaje się za pomoc, gdy po uwzględnieniu kosztów takiej gwarancji lub poręczenia, w tym opłat z nimi związanych, koszt pozyskania środków bez gwarancji lub poręczenia jest wyższy od kosztu pozyskania środków z gwarancją lub poręczeniem organów udzielających pomocy.

2. Za pomoc uznaje się również udzielenie przedsiębiorcy publicznemu niezabezpieczonej lub niewystarczająco zabezpieczonej gwarancji lub poręczenia w sytuacji, w której nie był on w stanie uzyskać takiej gwarancji lub poręczenia na rynku.

§ 6. 1. Dokapitalizowanie, o którym mowa w § 3 pkt 6, poprzez podwyższenie kapitału zakładowego spółki handlowej, będącej przedsiębiorcą publicznym, uznaje się za pomoc, gdy:

- 1) sytuacja finansowa przedsiębiorcy, z uwzględnieniem wielkości jego zadłużenia oraz sektora, w którym działa, powoduje, że kwota, którą dokapitalizowano przedsiębiorcę, nie zwróci się w odpowiednim czasie w postaci dywidend lub zwyczajnej wartości udziałów lub akcji,
 - 2) z powodu niewystarczającego poziomu przepływów pieniężnych przedsiębiorca nie uzyskałby na rynku środków finansowych do podwyższenia kapitału,
 - 3) ma ono charakter krótkoterminowy, z określonym z góry terminem i ceną odsprzedaży w celu umorzenia,
 - 4) skutkiem dokapitalizowania spółki, w której akcjonariuszami i udziałowcami są zarówno przedsiębiorcy niebędący przedsiębiorcami publicznymi, jak i przedsiębiorcy publiczni, jest znaczące zwiększenie udziału Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego w kapitale zakładowym,
 - 5) organ udzielający pomocy nabywa udziały lub akcje w spółce handlowej będącej przedsiębiorcą publicznym w wysokości przewyższającej sumę aktywów netto spółki.
2. Za pomoc uznaje się również dokapitalizowanie przez organ udzielający pomocy nowo utworzonego przedsiębiorcy, który przejmie od przedsiębiorcy publicznego, zagrożonego upadłością, w całości lub w części, prowadzenie działalności gospodarczej przynoszącej straty.
- § 7. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Buzek*

308

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 lutego 2001 r.

w sprawie sposobu przeliczania pomocy publicznej udzielanej w różnych formach na równą jej wartość dotacji.

Na podstawie art. 11 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. o warunkach dopuszczalności i nadzorowaniu pomocy publicznej dla przedsiębiorców (Dz. U. Nr 60, poz. 704) zarządza się, co następuje:

§ 1. W celu zapewnienia porównywalności wartości pomocy publicznej, zwanej dalej „pomocą”, udzielanej w różnych formach, należy przeliczyć ją na kwotę, którą otrzymałby przedsiębiorca, gdyby uzyskał pomoc w formie dotacji.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) ekwiwalent dotacji netto (EDN) — kwotę pomocy, którą otrzymałby przedsiębiorca, gdyby uzyskał pomoc w formie dotacji, uwzględniającą opodatkowanie,
- 2) stopa odniesienia — stopę oprocentowania kredytów równą średniomiesięcznej stopie WIBOR dla sześciomiesięcznych kredytów, z miesiąca poprzedzającego dzień podjęcia decyzji o udzieleniu pomocy, powiększonej o 4 punkty procentowe,
- 3) dyskontowanie — uwzględnianie zmiany wartości pieniądza w czasie, polegające na pomnożeniu przyszłych płatności przez czynnik dyskontujący,
- 4) czynnik dyskontujący — czynnik równy $\frac{1}{(1 + r_d)^n}$

określający, że bieżąca wartość płatności wynosi

$$PV = \frac{F}{(1 + r_d)^n}$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

PV — wartość bieżącą płatności,
 F — wartość płatności dokonywanej w okresie, dla którego dokonuje się dyskontowania,
 r_d — stopę dyskontową z dnia udzielenia pomocy,
 n — okres, dla którego dokonuje się dyskontowania,

- 5) stopa dyskontowa — stopę wykorzystywaną do dyskontowania, równą średniomiesięcznej stopie WIBOR dla sześciomiesięcznych kredytów z miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym udzielono pomocy; jeśli dyskontowanie dotyczy okresu krótszego niż rok, stopa dyskontowa dla tego okresu jest wyrażona wzorem:

$$\frac{r_d \times \text{liczba dni}}{365}$$

gdzie symbol r_d oznacza stopę dyskontową z dnia udzielenia pomocy,

- 6) współczynnik ryzyka w przypadku gwarancji i poręczeń udzielanych przez:
 - a) Skarb Państwa — prawdopodobieństwo dokonania spłaty ze środków publicznych zobowiązań objętych poręczeniem lub gwarancją w rozumieniu § 7 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 16 grudnia 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania wartości zobowiązań zaliczanych do państwowego długu publicznego, długu Skarbu Państwa, wartości zobowiązań z tytułu poręczeń i gwarancji oraz kwoty przewidywanych wypłat z tytułu poręczeń i gwarancji (Dz. U. Nr 109, poz. 1244),